— Կը ներես, իշխանուհի, ես ոչ դեսպան եմ, ոչ թագաւորական քաղաք կ'երթամ, եւ ոչ Սպարապետեն եմ յուղարկուած, եւ ոչ էլ Ներսէհ է իմ անունս:

— Զարմանք չէ,— ըսաւ իշխանուհին անխռով միշտ՝ աչքերը իշխանին վրայ ունենալով,— այսպիսի ժամանակ ուղեւորաց սովորութիւնն է իրենց անձանց կարեւորութիւն տալ, ապահովութիւն ունենալու համար ի վտանգաց, միայն զարմանալին հոն է, որ դու իշխանազուն երիտասարդ, ձեւդ, կերպարանքդ նաեւ կը վկայէն, այս- պիսի քօղերու տակ ջանաս ծածկել անձդ եւ անունդ: Կարծեմ թէ կը վայլէ եւ պէտք է որ քու պատուոյդ համար ազգով եւ անունով ներկայանաս:

— Ինչ բանի համար ծածկեմ անունս, ես Բաբկէն Սիսականի որդին Աշոտն եմ:

— Շատ բարի, ահա ինչպէս կը վայլէ Սիւնեաց ազնուական ազգին որդուոց խօսիլ եւ համարձակ իրենց ճակատը բանալ ինչպէս արժանի է քաջազանց:

Դարձեալ երկայն լռութիւն յաջորդեց, եւ իշխան ոյւիին իւր բազմոցը նստելով, ձեռքով հրաւիրեց իշխանը նստելու: Աշոտ կուզեր ելնել՝ բայց ճամփան անել էր, եւ Վասկանուշ ցաւելով աս անխոհեմ երիտասարդին վրայ, յարկ իմացաւ ձեռք կարկառել եւ զինքն այդ երկդիմի վիճակեն ազատել:

— Դու, իշխան, կարելի է այս կողմերս եկար իմանալու համար ազնուատոհմ օրիորդի մը վիճակը, որ ձեր կ'ողմերեն մեզի ղրկուէր էր բարձրագոյն հրամանաւ: Եթէ այդ կ'ուզէիր իմանալ կրնամ տեղեկութիւն տալ քեզ թէ Օրիորդը լաւ է, հանգիստ եւ գոհ:

— Այդ կարելի չէ, — գոչեց Աշոտ յուզեալ եւ փրփրեալ,— ես լաւ տեղեկութիւն ունիմ, որ իր դահիճները թշուառ աղջիկը այս ձմեռուան ցուրտերուն ու սառերուն լեռնէ լեռ ձգեցին, ձգձգեցին այս բանտը բերելով Հասցնելու համար. եւ ես նա ազատելու կ'ուզամ հոս: